

ირმა თხინვალი

**რა მსუბუქია ეს სიმძიმე
ნამის ყოველის!**

თბილისი 2011

რედაქტორი **თამარ მაჭავარიანი.**
მხატვარი **ირმა თხინვალელი.**
კორექტორი **ეკა ლორია.**

წინათქმა

წინამდებარე ლექსების მცირე კრებული ახალგაზრდა პოეტის პირველი მცდელობაა, ფართო საზოგადოების წინაშე წარსდგეს და დღის სინათლე მოჰფინოს საკუთარ შემოქმედებას. ირმა თხინვალელი პროფესიით ფილოსოფისია. მისი ლექსები მისტიურ ხასიათს ატარებს და ამავე დროს გამსჭვალულია ფილოსოფიურ-შემეცნებითი სულისკვეთებით. სამყარო ავტორის შემოქმედებაში, თითქოს, თავისებური, რომანტიულ-ფანტასმაგორიული პრიზმიდანაა დანახული.

იმედია, მკითხველი სათანადოდ შეაფასებს ირმა თხინვალელის ამ სადებიუტო კრებულს.

რედაქტორისგან

ბრონეული

(რემინისცენციები)

უდაბნოში ცისკენ განვდილ ხელისგულზე
აუგიათ მერცხლებს ბუდე...
მოლოდინით გათანგული,
მთლად, სხეული
ქვად ქცეულა...

*

სამაჯურში ამოხეთქა ბრონეულმა...
ლალის თვლები გამოისხა ყვავილებად...
და ცრემლებად
დაიღვენთა,
მერცხლებმა რომ მიატოვეს თვისი ბუდე
გაქვავებულ ხელისგულზე...

*

ესიზმრებათ მარტოსულებს,
იხუტებენ ლალისთვლიან ბრონეულებს...
2011 წ.

ცარიელი დღიურებიდან

(პრელუდია)

ჩასძინებოდათ ცხელ ქვიშებში

გზააბნეულებს....

და იყო ერთი საოცარი სიზმარის ხილვა...

ზამთრის სუსხიან გარიჟრაჟზე შიშველ

სხეულებს

ვარდის ფურცლები დაეფინა თოვლის

მაგივრად...

2006 წ.

აბსურდების კორიანტელი

(რემინისცენციები)

მიუსაფარი თავშესაფარს როცა ეძებდა,
როს დავრდომილი, ძირს გართხმული,
მუხლებს იყვლეფდა,
სასონარკვეთილს სასოება როს
ნარეკვეთა,
როცა გულები უმანკოთა
ცოდვილებმა გაიღეს მსხვერპლად,
მაშინ მომასკდა აბსურდების კორიანტელი
და მე ვ ი გ რ ძ ე ნ ი :
რა მსუბუქია ეს სიმძიმე წამის ყოველის!..
რა განცხრომაა სიმწართ ტკობა!..
რა ადვილია უსახურთა ხროვაში პოვნა
ფერწასული ანგელოზების,
როცა ისინი გარდაცვლილებს
გულებს აცლიან!..

2004 წ.

დაუმთავრებელი ეტიუდი

ციკლიდან

– მეტამორფოზები –

უკაცრიელი მდუმარების
ქარავნებს კლდეთა
კვლავ ეზმანებათ ფერისცვალება...
ფრთამოტეხილებს ცაში აჭრის
ამძიმებთ სევდა...
ცის კაბადონი
დაგრაგნილა ფოლიანტებად...
ოცდაცამეტი ფოლიანტი გაიყიდა
ოცდაათ ვერცხლად...

2006 წ.

* * *

კედელზე გართხმულ ღამის სილუეტს
მთვარეულივით ნაბიჯით ვზომავ...
ჩუმად ჩამითვლის წამებს სიჩუმე
და მერე, ალბათ, გადახტომაც
არ დააყოვნებს...
დროის უღმობელ სადარაჯოებს
ჩაუქროლებს
მ ა რ ა დ ი ს ო ბ ა...

2004წ.

ვირტუალური ასოციაციები

მწველი სიშიშვლე
ისევ აპობს ყინულის ლოდებს...
სევდას ქვიშისფერს
აცამტვერებს...
ზვირთებად მოსდევს...
მე ეს ნაპირი კვლავ მახსენებს
შეღლის და ბოდღერს...

2008 წ.

რეინკარნაციის წინა ხილვები

* * *

ღონემიხდელი ეშაფოტის ყოველ
საფეხურს
ათრთოლებული ნაბიჯით ლახავ...
ადვილად იკლავ გულში საყვედურს
და, აი, უკვე სიკვდილის ფიცარნაგზე
დგახარ...

მავანს და მავანს
გესლიანი სიცილი წასკდა...
გაქვავებული სახეების გარემოცვაში
დროის დინება თითქოს შეჩერდა...
ველარ ბედავ
თავის აწევას...
შენსკენ მომართულ გაყინულ მზერას,
ბასრსა და გამჭოლს,
თვალეებით იჭერ...
გულში ჩაგესო?
ველარც გრძნობ,
იქნებ,
სასტიკ ტკივილს,

რადგანაც ზეცას უერთდები...
შენი სისხლით
ხელებს დაიბანს ყველა გამვლელი...
მავანს და მავანს
განმგმირავი ქვითინი წასკდა...
2004 წ.

სიზმარი

(მისტერია)

ეს იყო ხილვა –
სარკის მიღმა
მე დავინახე სილუეტი
პატარა ბავშვის...
სულ ერთი წამით...
და სწორედ მაშინ
გამახსენდა ჩემი სიზმარი...

*

სადღაც, ძველ საყდარში
გრძნეულთა პარპაში...
ვნებების ხანძარში
ფლოქვებით თამაში...
თორმეტი დამქაშის
ცეკვები ნაცარში...
და ცვივა ბათქაში
ცარიელ აკვანში...
არა, რა განგაში?!
რა ხსნაა ამაში?!–
ვიღაც კვლავ ლოცულობს
გაყინულ საკანში...

2006 წ.

ერთგულთა ღამეს

(ღამის აპოთეოზი)

მარტოსულსა და მდუმარე ღამეს,
როცა მკრთალ ზეცას ერთგული მთვარე
კრძალვით მიაბნევს ოქროს პირბადეს...
მხნე ქალწულები
ერთგულების
სასმისებს სვამენ...
მათ გულისცემას მდუმარებით
ყურს უგდებს ღამე...
მერე კი ცაზე
ერთგული მთვარე
ოქროსფერ რკალებს
მიმოაბნევს...
ოქროს ბეჭდებად გადააქცევს...
იმ ქალწულებს უწილადებს,
ვინც სასთუმალთან ერთგულება
შეჰფიცეს ღამეს...

2005 წ.

რეზლექსიები

მე ჩემი გრძნობის ციციქნა ნამსხვრევებს
სად არ დავეძებ?!

შესუნთქულ წამში
გამკრთალ სახეებს
ხელით ვეხები...

ცრემლის კიაფში
არეკლილ ხედებს
ვითვლი წვეთებით...

ვნების წიაღში
განძარცვული
ფსკერზე ვეშვები...

ქვიშის წვიმაში
გათანგული
წყალს ვსვამ პეშვებით...

დამტვერილ თმაში
ჩაკარგულან,
სადღაც, პეპლები?

2005 წ.

რეზლექსიები

– მე ჩემს დაქსაქსულ განცდებს მივყვები
და ვაკონინებ გრძნობებს მალულად...

– გზა რომ აგებნეს ლაბირინთებში?
ეგ გზა ხომ ჯერაც არ გაკვალულა?!

2004 წ.

ნისლი განგიქარვებს...

წარმავლობის ბინდში
გაეხვია მთვარე...
უსასრულო ფიქრში
დაიღია ღამე...
ვიცი, სული ბორგავს...
ყველაფერი გბოჭავს...
ამ უაზრო ყოფნას
განგიქარვებს ნისლი...
ვიღაც წამებს ითვლის...
ვიღაც ტყვიას ისვრის...
დაინახე სისხლი?
გაიფანტა ნისლი...

2004წ.

* * *

წამებს წლები მიაქვს...
სულ არ მეშინია
დათოვლილი გზების,
გაყინული ვნების...
რადგან ზამთრის პირსაც
მზის უმწეო სხივსაც
სუნი აპრილის აქვს...
წამებს წლები მიაქვს...

2005 წ.

* * *

ქვიშის განთიადს გზას უჩრდილავს
ნარსულის ლანდი...
ისევ იწყება ჩემი სიზმრის ხილვები
ცხადი...
ყინულის ფარდა ეფინება ცეცხლოვან
ზეგნებს...
ანგელოზები ძილ-ღვიძილში იპკურებენ
ცვარ-ნამის წვეთებს...
იცხრობენ ვნებებს...
ვილაც დაითვლის სათითეში
შეგროვილ ცრემლებს
ასი წლის შემდეგ...

2005 წ.

მეტამორფოზები -2

კატაკომბების გაცრეცილი მელანქოლია
ცრემლის ნიაღვარს თან გაჰყოლია...
ალმასის თვლებად ჩანყობილა
საყურის რკალში
და მის გარშემო ნიავი დაჰქრის...
ნიავი დაჰქრის...

2005 წ.

* * *

ამაოების უკიდეგანო სივრცეში,
სადღაც, უსასრულობის დასალიერთან
უმანკობას კოცონზე სწვავდნენ...
სიცივისაგან გათოშილნი
ცეცხლის ალზე ხელებს ითბობდნენ...
ხელის გულები ასკდებოდათ
მწველი ცეცხლისგან,..
თუმც ვერ გაელღვო მხურვალეებას
გაყინული გულები მათი...
კანკალს და ძრწოლას აეტანა ისინი უკვე,
როცა კოცონმა სხეულები
ფერფლად აქცია...

2004 წ.

* * *

კამკამა წყალში გახელილ თვალებს
მზერას რომ სტაცებს

ზურმუხტის მძივი,

შიშველ გულმკერდზე დაფენილი,

იმ სისხამ დილით...

როცა ნამნამებს

ვნებით შეარხევს

აქაფებული ტალღების მწკრივი ...

იმ სისხამ დილით...

ტილოს სურათს რომ დახუნძლავენ

ყურძნის მტევნებით...

ჯერ შეუშრობილს რომ აკენკავს

ბელურა-ჩიტი...

იმ სისხამ დილით

მომეფერები?

მომეფერები

იმ სისხამ დილით?

2007წ...

ჰიპერტროფირებული ატროფია

მიძინებული გულების ფლეთა
დაუცხრომელი ჟინით ცხოველით...
მარტოსულობის ბორკილთა მსხვრევა
არარსებული, მკვდარი გრძნობებით...

აბსურდულობის მთელი სიცხადე,..
ეგოცენტრული სიბრმავე თვალთა,..
ამ აღუვსებელ სანყაულს რომ ვავსებ
პირამდე,
სხვა რამ თუ დამრჩა?!...

2004წ.

3030303030

საპირისპირო განცდათა შერწყმა...
საკუთარ თავთან განმარტოვება...
ბასრი სკალპელით სიღრმეში შეჭრა
ერთგული გულის გასაორებლად...

2005 წ.

* * *

ქალაქი... ბინდი...

თვალეზდათხრილი ძაღლები სრბოლა...

უსახლკართა ცისკენ ლტოლვა...

ღამეულ მგზავრთა გადახტომა

მატარებლიდან მატარებელში...

დავინყებული მისამათები...

არ იცი, საით მიემართები...

2004წ.

* * *

– შეხედე! ველად
გაშმაგებული ცხენების რემა
ჩაუთრევია სასტიკ მარულას...
გულში კი...
მინავლებული გრძნობების თვლემა
გადაიქცევა კვლავ სიყვარულად?
– არა!
– რატომ?
შენი გული
ხომ ცხრაკლიტულში გყავს
გადამალული...
დაგავინყდა?
2004 წ.

* * *

ო, მომამორეთ სხვისი ფრაზები!..
ო, ამარიდეთ სხვისი განცდები!..
წელში გადამტეხს, აბა, ამდენი
გათავხედებულ აზრთა ბანდები!..

2004 წ.

ქველი ზარდახმა

(მეტამორფოზები)

ნანვიმარ ქუჩებს აშრობდა ქარი,
როცა არ შედგა პაემანი...
ის კი უმძიმეს სინანულთან,
უსულგულოთა სიბრაღულთან,
ლამის ჩურჩულთან
სულ მარტო დარჩა...
წარსულის ლანდად
მოევლინა ქველი ზარდახმა...
ხელი დასტაცა...
მოისროლა ღია სარკმლიდან...
წამში დაიმსხვრა...
გაიფანტა ათასგვარ თვლებად...
და წამსხვრევები
მოეფინა სველ ქვაფენილებს...
გავიდა წლები...
დრო გაჰყვა წვიმებს...
ზარდახმის თვლები
მძივად აესხათ ბებერი ბოშას
დაკოჟრილ თითებს...

და აშრებოდა წვეთები წვიმებს...
ზარდახშის მძივი კვლავ ამშვენებდა
მხნე ლამაზმანის მოხდენილ კისერს...

*

ის კი სარკმელთან,
ღამის ფიქრებში ჩაძირული,
ნახევრად სთვლემდა...
ბაგეზე მეტად
ნაზი ღიმილი დასთამაშებდა...

2006 წ.

ჩემი დასაწყისის დასაწყისი

(რეფლექსიები)

უსასრულობის ხაზი
შემოერკალა ნაპირს,...
პარალელური გზების
გზაჯვარედინზე გადის...

უსასრულობის ხაზი
შემოესალტა ფიქრებს,...
ჩემს ხელისგულზე გაშლილ
გზაჯვარედინებს მისდევს...

2010 წ.

სარკის ინიციატივა №

გრძნობებისაგან მთლად დაცლილი
მიექანები ბნელ დერეფანში...
წინ დიდი სარკე მოგჩერებია...
თვალეbs დახუჭავ... შეასკდები...
სისხლის წვეთებს დაიგემოვნებ...
და მერე იგრძნობ მსუბუქ ჩხვლეტას
გულის არეში...
– ო, სულ ეს არის?!

2004 წ.

რამინისცანციები

(ჩაკეტილი წრეები)

დროის მორევი ნავსაყუდელს
ნაპირებს აცლის
და ოცნებები ემსგავსება
სტრიქონებს ნაშლილს...
დრო გარდასული ირეკლება
ხედებში სარკის...
გარდაუვალი მომავალი
წარსულში გარბის...

*

კვლავ ირეკლება სარკეებში
ან გარდასული...
წრეებად შეკრა მომავალმა
ჩემი წარსული...

2009წ.

* * *

გაუთავებელ სიტყვათა რიგში
აუტანელი განცდები,
სიყვარულისგან დაცლილი...
გადავირევი, გავხდები
უმონყალო და თავხედი...

1999 წ.

დანყევლილი ცნობიერება

ათასწლეულთა გადასახედი...
მოულოდნელი გარდასახვები...
უფსკრულში თავით გადაშვება...
უკან მოხედვის არდაშვება...
შეუმეცნებლის შემეცნება...
მუდმივი ჭვრეტა
ცივი გონების დაბინდული
სარკმელებიდან...

2004 წ.

* * *

უსასრულობის ჭრილში
პარალელების კვეთა
გუშინ მესიზმრა ძილში,
რას მოასწავებს, ნეტა?
უსასრულობის ჭრილში
პარალელების კვეთა...
ამაოების ტვირთი
ამაოების დღეთა...

2004-2005წწ.

კლინიკური სურათი №

შეშლილთა გაოგნებულმა მზერამ,
ბნელ ოთახებში გამოკეტვამ,
სარკისუკანა ხედებში ჭვრეტამ,
სამყაროს თვალამღვრეულმა ხედვამ,
ყველა ნიუანსის უტრირებამ
სპირალები წრეებად შეკრა...

2004წ.

* * *

ოცნებადქცეულ ნავსაყუდელს
კვლავ დაეძებს უნიჩხო ნავი...
სასტიკი ქარი
ენარცხება მტვრიან ქვაფენილს...
ყვავილს გათელილს
ეაღერსება წვიმის წვეთები...
აღარ შევხვდებით?
აღარ შევხვდებით?

2011 წ.

* * *

დროის სრბოლას რომ ჩაუსაფრდები
და შეეცდები გაყინო ნამი,
ნეტავი მაშინ თუ შემოგრჩება
ტუჩებზე ჩემი ცრემლების ნამი?

2004 წ.

ინიციატია №

(მეტამორფოზები)

ფერისცვალების ფარდა

მისი სამოსი გახდა...

ყოველი წამის განცდა

მარადისობას გასცდა,...

სიკვდილის წამის გარდა

და ისიც სიზმარს ჰგავდა...

2010 წ.

ზღვარზე 1

დეპრესიული სტრესსთა კასკადი...

ჩუმი ქვითინი, ჩუმი ღალადი...

გარდაუვალი განსაცდელის ნათელი

ხილვა...

აუხდენელი ოცნებების მსხვერპლად

შენირვა...

ირგვლივ ღამეა, განშორება,

ამბოხი, შიში...

ამ გროტესკულმა ფანტომებმაც

მორთეს ხითხითი...

2004 წ.

არმოლოდინი

მავთულხლართები დაიორთქლა
დახშული სუნთქვით...

მე ველარ ვზომავ
ნაპრალეხს გულში...

უსაგნო დუმილს
გარშემო ვუვლი...

რა იყო გუშინ?

აღარ მახსოვს...

დავრჩები მარტო...

არ გაისარჯო!..

2005 წ.

შპანასკნელი ჰაემანი

ანუ

გამოთხოვება მიტოვებულ რეკვიზიტთან

დაბინდულ სარკეს გაანათებს ღამის

ბინდ-ბუნდი...

დამტვერილ მინას დააჩნდება ფორმები

ტუჩის...

ვილაცა ბნელში გზას გაიკვლევს ხელის

ცეცეებით...

ცხარე ცრემლებით

დაასველებს გაცრეცილ მუნდირს...

2005წ.

რეინკარნაციის წინა ხილვები SUICIDAL TENDENCIES

მბჟუტავი შუქი, დამსხვრეული
ფილები ირგვლივ,
კედლებზე ცხელი
ორთქლის ნვეთები,
ძარღვებში ბორგვა,
თქრიალი სისხლის...

ყურში ჩაგესმის:

„დაე, მოხდეს ის, რაც მოხდება!“

მერე სიტყვები ექოსავით განმეორდება...

– ეს არ მოხდება!–

ცდილობ, ირწმუნო,

მაგრამ სიტყვები კვლავ მეორდება:

„დაე, მოხდეს ის, რაც მოხდება!“

მეტს ველარ უძლებ,

სუნთქვა გიჭირს,

უკვე გონებაც აღარ გიჭირს,

ვერ თოკავ ნერვებს...

მიენარცხები ჯიქურ კედელს...

ჩაიკეცები...

და კვლავ ჩაგესმის:

„დაე, მოხდეს ის, რაც მოხდება!“

მბჟუტავი შუქი, დამსხვრეული

ფილები ირგვლივ,

კედლებზე ცხელი

ორთქლის ნვეთები

მენამულ ნისლში იძირება...

გადახლეჩილი ვენებიდან

გაჰკივის სისხლი:

„დაე, მოხდეს ის, რაც მოხდება!“

2004 წ.

რეზლექსიები

დღეს ჩუმი სევდა ნისლებში მძირავს...

ხვალ მიუსაფარს სუსხი გამყინავს...

ახლა ვინ მიყვარს?

ვიცოდე, არ მსურს...

და მე პაემანს ვუნიშნავ წარსულს...

2005წ.

ზღვარზე-2

(კლინიკური სურათი-2)

ვილაც სარკესთან გრიმასებს ირგებს
და ამით ხოცავს წუთებს და წამებს...
ის ხან კომიკურ სახეს მიიღებს
და ხანაც დრამას გაითამაშებს...

2004 წ.

მოლოდინი

(ობტიკური ტყუილი)

კედლის საათზე შემორჩენილ
ერთადერთ ისარს
დრო არსად მიჰყავს...
უსასრულობას წრეებად უვლის...
არავინ არღვევს უმკაცრეს დუმილს...
მარტოდენ გული
ჯიუტად ფეთქავს...
აქარწყლებს სევდას
ჩამოყრილი ვარდის ფურცელი
ნაზი სურნელით
სემირამიდას ბალებიდან...

P. S. იმ საათს სინამდვილეში ერთი კი არა, სამი
ისარი ჰქონდა.

2011 წ.

* * *

უფრო და უფრო მყინავს
შენი არყოფნის წამი
და თუ შევხვდები დილას,
ალბათ, ყინულის ქალი...

*

და თუ განმსჯიან,
ცივი გონება ნუ იქნება
ჩემი მსაჯული,
არამედ -გული...
წარსულის მორევს გავაყოლე
თან სინანული...

200...წ.

ერთი მსახიობის თეატრის შესახებ

(მისტერიები)

ისტერიებით გაჯერებულ უძილო ღამეს
ბნელ დარბაზში
მისტიკოსები მისტერიულ სპექტაკლებს
დგამენ...

ალეგორიულ სცენებს მართავენ...
პერსონაჟებიც თვითონ არიან
(საკუთარ თავს თამაშობენ),
სიუჟეტებსაც თვითონ ხლართავენ...
კულმინაციის მომენტს ელიან
მოუთმენლად,
ცრემლთა ნიაღვარს ვერ ელევინ...
მომხდარის ხომ თვითონვე სჯერათ,
და როცა დრამა გათამაშდება,
როცა ფინალის ნუთი დადგება,
სწორედ მაშინ
გამოელევათ მსახიობებს სიტყვის
მარაგი...

– შეწყდა თამაში? –

შეშფოთებას ვერ დამალავენ

და დაიწყება გაუგებარი ფრაზების ცვენა,
საგნების ისტერიული,
ყურის წამლები მსხვრევა...
უაზრო სცენა
მთავრდება კრახით...
რა ეშველებათ
პუბლიკასთან შერცხვენილებს?!
მაყურებელი ხომ ირგვლივ მდგარი,
უჩინარი
სარკეებია...

2004 წ.

მისტერიები

მარადიული ვნების მონები,
არასმქონეთა მთელი ქონების
მესაკუთრენი,
ამაოების კალოს ლენავენ...
მარცვლებისაგან აზრებს თხზავენ...
აზრებით სიბრძნეს გამოძერწავენ,
სარკაზმებით შეკაზმავენ,
გამობრძმედავენ,
ფერუმარილით შეამკობენ,
გაამდიდრებენ,
გააძვირებენ,
უსასყიდლოდ დაარიგებენ,
რათა ყოველის გული მოიგონ,
მოინადირონ,
სამუდამოდ დაისაკუთრონ...
ამ გზით ქაოსის ბნელში
ყოფნა თვისი ერთიორად
გაიხანგრძლივონ...

2004 წ.

* * *

კონტექსტიდან ამოგლეჯილი
და მერე ისევ შიგ ჩანებებული
გულის ჯიბით დამაქვს,
ამის მეტი რა მაქვს?!
ვმარჩიელობ, ვმარჩიელობ,
ვინ მიფასებს ამაგს?

2004 წ.

რეზლექსიები

კისერზე ყუღღი რომ ვერ გაგლიჯა,

გული დაფლითა

ბასრმა მახვილმა...

მე ჩამითრია გრძნობების ტალღამ...

რასაც ვეძებდი, სწორედ ის გაქრა...

2005 წ.

* * *

თავი ხელებში ჩავრგე...
მივეცი ფიქრებს ჩემსას...
რად მომწოლია ასე
ეს უსაშველო სევდა?
პასუხი მინდა გავცე
ძარღვების გიჟურ წყვეტას,
სისხლი ბობოქრობს ასე?!
ნეტა, ვინ გამიმეტა?

2004 წ.

ცარიელი დღიურებიდან

* * *

სადღაც, ძველ სხვენზე მიტოვებულ
ერთ უცნობ პორტრეტს
ვიღაც ექსპრომტად კვლავ მიუძღვნის
გარითმულ სტროფებს...
ნაუკითხავი პოემიდან...
კედლის საათიც უისრეო გადაითვლის
გარდასულ დროებს
ჯერ არ განვლილი ცხოვრებისა...

2006 წ.

* * *

ჩემი პალიტრა გავშალე სპექტრში...
ყველას ვარგუნე თავისი ფერი...
ვის მწვანე შეხვდა სინორჩის ნიშნად...
ვის შეეხამა უფრო წითელი...

ფერის გარეშე მხოლოდ მე დავრჩი,
რადგან ვერც ერთი ვერ შევარჩიე...
გამჭვირვალე ვარ ახლა ყველასთვის...
დღემდე ვერავინ ვერ შემამჩნია...

2004 წ.

* * *

დაშრეტილია ყოველი წვეთი...
განძარცვულია ყოველი წამი...
ხელი ჩამავლე, ჩაძირულს, თმებში...
ფსკერზე დალექილ იმედებს ხვალის
თან წამოვიღებ...

2005 წ.

დაბრუნება

მარტოსულობამ გისოსებით დასერა
ზეცა...
თოკის მარყუჟი კვლავ ეხება გაყინულ
კეფას...
ჩაკეტილ წრეებს ენარცხება გულმკერდი
ცხელი...
ღამის ტუსადი ცისკრის ვარსკვლავს
ამოდ ელის...

*

– და აღარ შედგა სუიციდი?
– წამებს ვუცდიდი,
იმედის ფეთქვის,
შენთვის და ჩემთვის...

2010 წ.

ეპილოგი

კარებს გავუღებ...
შემოსვლას ვაცლი...
არც კი გავუმხელ
გრძნობებში განცდილს,
ისე ავუვსებ
ერთადერთ სასმისს
განშორებისას...
ბოლომდე დაცლის...
მის ნათითურებს ტუჩები წაშლის...

2006 წ.

სარჩევი

წინათქმა	3
ბრონეული	5
ცარიელი დღიურებიდან	6
აბსურდების კორიანტელი.....	7
დაუმთავრებელი ეტიუდი.....	8
* * *(კედელზე გართხმულ...)	9
ვირტუალური ასოციაციები.....	10
რეინკარნაციისწინა ხილვები.....	11
სიზმარი	13
ერთგულთა ღამეს.....	14
რეფლექსიები	15
რეფლექსიები	16
ნისლი განგიქარვებს... ..	17
* * *(წამებს წლები მიაქვს...)	18
* * *(ქვიშის განთიადს...)	19
მეტამორფოზები -2	20
* * *(ამაოების უკიდევანო...)	21
* * *(კამკამა წყალში...).....	22
ჰიპერტროფირებული ატროფია.....	23

ვივისექცია.....	24
*** (ქალაქი... ბინდი...)	25
*** (- შეხედე! ველად...)	26
*** (ო, მომაშორეთ...)	27
ძველი ზარდახმა	28
ჩემი დასაწყისის დასაწყისი	30
სარკის ინიციატია №	31
რემინისცენციები	32
*** (გაუთავებელ სიტყვათა რიგში...)	33
დანყევლილი ცნობიერება	34
*** (უსასრულობის ქრილში...)	35
კლინიკური სურათი №.....	36
*** (ოცნებადქცეულ ნავსაყუდელს...)	37
*** (დროის სრბოლას).....	38
ინიციატია №	39
ზღვარზე 1	40
არმოლოდინი	41
უკანასკნელი პაემანი	42
რეინკარნაციისწინა ხილვები.....	43
რეფლექსიები	45
ზღვარზე-2	46
მოლოდინი	47
*** (უფრო და უფრო მყინავს...)	48
ერთი მსახიობის თეატრის შესახებ	49

მისტიკები.....	51
* * *(კონტექსტიდან ამოგლეჯილი ...).....	52
რეფლექსიები	53
* * *(თავი ხელებში ჩავრგე...).....	54
ცარიელი დღიურებიდან	55
* * *(ჩემი პალიტრა...).....	56
* * *(დაშრეტილია...).....	57
დაბრუნება	58
ეპილოგი	59